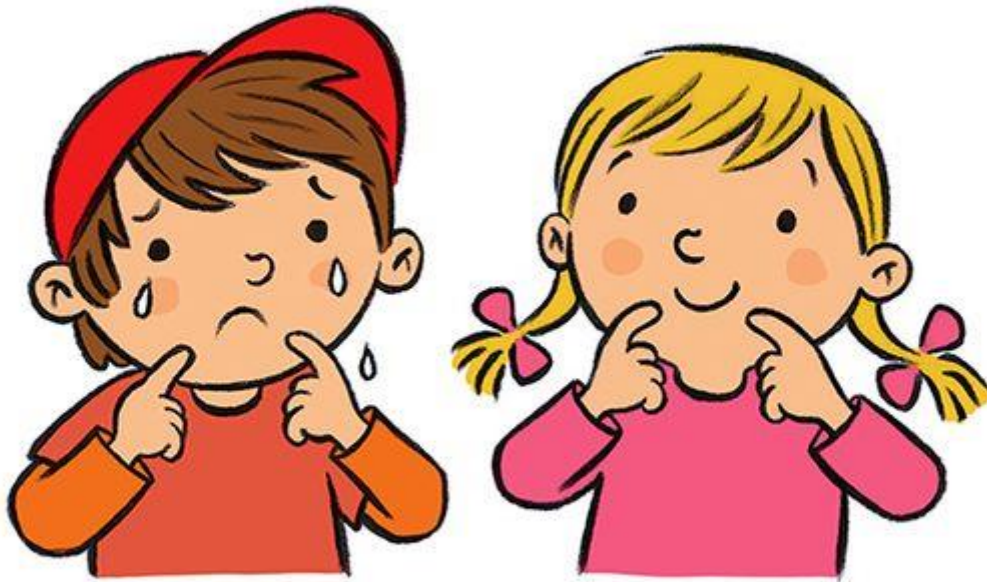

Aby dieťa v materskej škole neplakalo...

Niektoré deti sa do škôlky tešia, iným je to jedno, ale sú aj také, ktoré cestou do školy či škôlky plačú. A niektoré dokonca hystericky vystrájajú a jačia.

Nejeden rodič sa na pár metroch riadne zapotí, prežije rôzne pocity od hanby, že nezvláda svoje dieťa, až po výčitky svedomia, lebo dieťa núti ísť niekam, kam ono nechce.

Prečo deti plačú?

Plač je prvý zvuk, ktorým dieťa po narodení nadväzuje s okolím komunikáciu. Plačom dieťa vyjadruje svoj stav, svoje potreby. Mamička sa pomerne rýchlo po narodení dieťatka dokáže zorientovať v rôznych druhoch plaču a podľa toho naň aj reaguje.

Inak plače dieťa, keď je hladné, inak, keď je unavené, inak, keď je choré, inak, keď vyžaduje pozornosť.

Ako dieťatko rastie a začína si uvedomovať svet okolo seba, aj jeho komunikačné zručnosti sa rozširujú a plač sa presúva na úroveň vyjadrenia

nespokojnosti, strachu, bolesti - vo všeobecnosti plačom deti vyjadrujú niečo negatívne, čo je ťažké vyjadriť bežnými slovami.

Podvedomá reakcia priemerného dospelého na plač je dieťa utíšiť a snažiť sa odstrániť príčinu plaču.

Nechcem ísť do škôlky!

Dieťa je silno viazané na rodičov, resp. na osoby, ktoré mu prejavujú mimoriadnu starostlivosť a náklonnosť. Nutnosť odpútať sa na istý čas od rodičov v dieťati vzbudzuje pocit ohrozenia, neistoty.

Škôlka je pre dieťa novým prostredím s cudzími ľuďmi, v detskom ponímaní času takmer bez časového ohraničenia. Dieťa môže mať pocit, že ak raz vojde do škôlky, už nikdy neuvidí svoju mamku, svojho ocka. Možno sa už nikdy nevráti domov a nebude sa môcť zahrať so svojimi hračkami.

Dôvodom na plač je často aj strach z neznáma - neviem, čo ma tam čaká, aká bude učiteľka, akí budú spolužiaci, či všetko dobre zvládnem. Jediné riešenie, ako sa tejto katastrofe vyhnúť, je neísť do škôlky. A do škôlky nepôjdem vtedy, ak budem dostatočne silno plakať (vyjadrovať svoje obavy), prípadne aj revať a aktívne sa brániť.

Pozitívna motivácia a povinnosti

Každý človek v živote má nejaké povinnosti. Dospelí chodia do práce, aby zarobili peniaze, z ktorých potom rodina žije. Veľké deti chodia do školy, aby sa naučili, ako peniaze zarábať.

Menšie deti chodia do školy, aby sa najprv naučili čítať a písať a najmenšie deti chodia do škôlky, aby sa pripravili na školu. Len maličké bábätká zostávajú s mamkou, lebo tie ešte nevedia hovoriť a cudzí ľudia by im nerozumeli. Až keď mamka naučí bábätko rozprávať a bábätko narastie, aj ono potom začne chodiť do škôlky.

Mamka sa vráti do práce a bude sa tešiť, keď sa po škôlke, škole a práci stretne celá rodina doma. Napokon, do tejto škôlky kedysi chodil aj ocko a presne táto pani učiteľka ho učila zaviazať šnúrky na topánkach. A keby mamka mohla, tiež by sa rada vrátila do škôlky, lenže teraz je už na také maličké stoličky a postielky priveľká, už by sa do škôlky nezmestila. A tie hračky aké sú tam parádne! Veď také doma nemáme!

Dieťa potrebuje istotu

"Ja pre teba prídem hneď, keď skončím v práci." Dieťa čas vníma trochu inak než dospelí a takáto veta mu neposkytuje takmer žiadnu istotu, lebo si nevie dosť dobre predstaviť, kedy sa práca skončí. Trochu lepšie znie uistenie: "Prídem pre teba, keď sa vyspíš. Dovtedy sa trochu zahráš, pôjdeš na

prechádzku von s kamarátmi a s pani učiteľkou a potom si všetci trocha oddýchnete postieľkach."

Ak dieťa neholduje popoludňajšiemu spánku, asi by bolo vhodné formulovať vetu v duchu "keď sa všetky deti vyspia". Pomáha pribaliť do škôlky aj nejakú osobnú vec - ja som to riešila maličkým voňavým bylinkovým vankúšikom v tvare srdiečka. "Keď budeš s týmto vankúšikom spinkať, bude sa ti o mne snívať a ja budem s tebou." Taký vankúšik sme potom využívali aj po predĺžených víkendoch, keď sa deťom veľmi do škôlky ísť nechcelo:

"Máš tam predsa vankúšik, ktorý skrýva sladké sničky len pre teba."

"V škôlke ti bude dobre" musí zniet' pravdivo!

Matky všeobecne veľmi ťažko znášajú situácie, keď dieťa plače a ony nemôžu nijako plač utíšiť. Nejedna z nás ráno odchádzala zo škôlky so slzami v očiach a výčitkami svedomia.

Ak utešujeme dieťa, že v škôlke mu bude dobre, musíme tomu samy veriť. Tiež som prešla situáciami, keď syn celú cestu do škôlky verklíkoval, ako nechce ísť do škôlky, lebo so mnou mu je lepšie.

Len čo si však prezul papučky, už utekal do triedy a ani si nespomenul, že sa mu tam nechcelo ísť.

Starostlivosť rodičov je nenahraditeľná, no každé dieťa potrebuje aj rovesníkov a iné hry, ktoré rodičia aj napriek snahám nevedia vždy zabezpečiť. S rodičmi dieťa pozná svet z jednej strany, v spoločnosti kamarátov a učiteliek zas z inej.

Nástupom dieťaťa do škôlky nastáva zmena v živote dieťaťa, ale i v živote rodičov. Škôlka je pre dieťa ďalším krokom na ceste k samostatnosti a rodičia si tiež musia začať zvykať, že dieťa začne prejavovať svoju závislosť/nezavislosť inak.